

saa at det kunde forløbe i Stilhed? I saa Tilfælde har man bevisligt forregnet sig, for de Ord, der lyder fra Socialdemokraterne paa denne Talerstol, vækker nu Genlyd omkring i Landet.

Men nu er der et andet Spørgsmaal, der paatrænger sig. I Mødet den 25. Oktober rejste det ærede Medlem Hr. Bording Spørgsmaalet om Landboernes Forhold til de lave Takster. Han oplyste, at Landboere, der har en Tjenestekar, har Lov til at fradrage 600 Kr. i Skatteansættelsen. Men den gamle Kvinde skal kun have 360 Kr. til hele sit Livsophold, til Kost, Lys, Varme, Bolig, Klæder, Smaafornödenheder, kort sagt til alt, til at holde en Avis maaske, til at købe en Almanak, til en Smule Sukker, til en Smule Kaffe. Hvad Forhold er der heri? Med hvilke Ord skal jeg karakterisere det, som ligger under her. Jeg maa forstaa det saaledes, at Landboerne ved dette Fradrag paa 600 Kr. bevislig har indrømmet, at de laveste Takster er alt for lave. Derfor skulde de Herrer, der selv nyder godt af disse store Fradrag i Skatteansættelsen, være de første til ogsaa at yde andre Retfærdighed. En Tugthusfange faar, som jeg oplyste, sidst jeg havde Ordet, 600 Kr. alene til Kosten, men en gammel Mand skal nøjes med 390 Kr. om Aaret til hele sit Livsophold. Det er intet Under, at det ærede Medlem Hr. Martin Hansen siger, at de laveste Takster er Aldersrentelovens mørkeste Punkt. Det er fuldstændig rigtigt, men har man indrømmet, at der her er et mørkt Punkt, er der ikke andet at gøre end at faa det mørke Punkt gjort lyst, det vil sige at forhøje Taksterne.

Hvilke Løfter giver saa den højtærede Indenrigsminister med Hensyn til Taksterens Forhøjelse? Det findes refereret Sp. 1196, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse de faa Linier. Indenrigsministeren udviklede, at han vilde „søge tilvejebragt et saa omfangsrigt Erfaringsmateriale som muligt for, naar Loven har virket i et saadant Antal Aar, at et tilstrækkeligt Materiale til dens Revision kan siges at være tilvejebragt, denne da kan ske paa et saadant Grundlag, at man kan bringe Lovens Bestemmelser i nøjeste Kontakt med det praktiske Livs Krav“. Man hører den dannede Mand tale her, det er virkelig smukke Sætninger: i nøjeste Kontakt med det praktiske Livs Krav skal Loven bringes. Men hvad er saa Realiteten, selve Indholdet deraf? Det er det, at der skal gaa et Antal Aar,

hvor der skal tilvejebringes „et tilstrækkeligt Materiale“ til Belysning af disse lave Takster. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, hvad han egentlig mener med det. Er det Meningen, at de gamle, der faar de laveste Takster nu, skal sulte i et passende Antal Aar? Ja, det maa det være, for man ved dog, at intet Menneske kan leve blot nogenlunde ordentligt for de Beløb, jeg her har talt om. Men hvorfor skal man saa undersøge Sagen? Jeg kan godt forstaa, at man skal undersøge noget, der er tvivlsomt, at man skal gribe til alle Midler for at faa tvivlsomme, men vigtige Spørgsmaal undersøgt; men for at indse dette, at gamle Mennesker paa Landet maa sulte, naar de kun faar Aldersrentelovens laveste Takster, behøves ingen Undersøgelse, for den Ting er ganske soleklar, de kan ikke leve blot nogenlunde ordentligt af, hvad de maa faa. Eller er det Ministerens Mening, at de skal gaa paa Fattigvæsenet, medens han undersøger deres Kaar? Jeg forudsætter, at den højtærede Indenrigsminister ikke simpelt hen bruger disse Ord for overhovedet at sige noget, der maa dog være sund Sans i dem. Men her er efter mit Skøn absolut intet at undersøge, det har i Grunden Ministeren og hans nære Meningsfæller allerede bevist. Der gaar jo her i Rigsdagen og for Resten ogsaa andre Steder Rygter om, at Ministeren muligvis vil gaa med til en Forhøjelse af de faste Takster for Enker og Enkemænd, en Forhøjelse, der maaske kan andrage en 25 pCt. eller noget lignende. Og naar Ministeren — og sikkert med Støtte fra anden Side, ogsaa med Støtte fra os — kan gaa med hertil, saa beviser han tillige derved, at de samme Takster absolut ogsaa maa være for lave for de enligt stillede Mennesker, der ikke har været gift. Men hvorfor skal de saa bibeholdes? Hvorfor skal en enlig Person, der selv holder Hus, selv opretholder et Hjem, men som blot ikke har været gift, hvorfor skal han eller hun ikke have lige saa meget som en anden enlig Person, der har været gift? Der er jo en aabenbar Modsigelse mellem disse to Standpunkter. Jeg vil haabe, at de Ord, der her har lydt, ikke har lydt forgæves. Jeg sagde, sidste Gang jeg talte, at rent politisk set, snæverhættet politisk set, vilde Socialdemokratiet faa bedre Vækstbetingelser, hvis Ministeriet fastholdt de nuværende Takster, men vi ser ikke politisk paa denne Sag, vi ser kun